

škim imenom, 57 le s slovenskim, 3 z mešanim, 85 pa z nemškim in slovenskim imenom. Končno na podlagi zgodovinskega materiala, ki ga uporablja pri razlagi posameznih krajevnih imen, v 16 točkah osvetli in resumira potek kolonizacije, ki je iz obrobja najprej zajela goteniško — reško dolino in kočevski jugovzhodni sektor, dalje Kočevsko polje in jug, nato črmošnjiško-poljansko dolino in sektor dolin za Malo goro ter končno Dragarsko dolino in skrčene, za kulturo pripravne predele na planoti in skrajnih pobočjih Roga, ki so bili šele ob koncu 18. stoletja primerno poseljeni. Z razpravo o krajevnih imenih se obenem dokazuje, da je bilo prebivalstvo na kočevskem jezikovnem otoku v obrobju v prvotnih naseljih slovensko, v notranjosti pa tudi nikdar ni tvorilo čistokrvnih Nemcev, ampak je bilo prebivalstvo že od nekdaj mešano, kar je ostalo prav do danes.

Stara ledinska imena, izpisana iz franciscejskih protokolov, imajo slična svojstva kot krajevna. Z njimi se ljudska jezikovna iznajdljivost in lokalno terenska svojstva podrobneje pokažejo. Imena so grupirana po katastrskih občinah, opredeljena po poreklu, njih število pa po odstotkih. Od 2396 ledinskih imen jih prišteva k nemškimi 2114 (88,23%), slovenskim 190 (7,93%), mešanim 58 (2,42%) in negotovim 34 (1,41%). Kakovost nemških ledinskih imen kaže, da bavarsko-koroško naseljevanje, ki je bilo znatno na Kočevskem polju in črmošnjiško-poljanski dolini, v Dragarsko dolino ni poseglo. Po številnih mešanih in kontaminiranih imenih se vidi, da so bila mnoga slovenska ledinska imena izpodrinjena od nemških in so se tako pozabila. Vendar tudi preostala slovenska ledinska imena dokazujejo prvotno in stalno slovensko naseljenost tudi po notra-

njosti kočevskega jezikovnega otoka. V ponazoritev razpravi sta priloženi karti krajevnih in starih ledinskih imen.

Vaški grbi na Spodnjem Ptujskem polju

Dr. Jos. Pajek poroča v Črticah iz duševnega žitka štajerskih Slovencev na str. 46 sl. o zanimivem pojavu, da imajo vasi Ščavničarjev in Pesničarjev svoje vaške grbe, s katerimi se ponajša ob svečanih priložnostih, n. pr. ko se vozijo k zdavanju ali pa k novi maši. Med kraji omenja tudi nekatere vasi spodnjega Ptujkega polja okoli Šmarjete. Brebrovnik v župniji sv. Miklavža ima piškurja, Formin vrbačo (vrbo), Gajeveci pri Sv. Marjeti imajo želvo, Gorišnici kopuna, Hum pri Ormožu ruso, Krčevina pri Sv. Miklavžu »čas«, Mošganjci imajo »buho na lonci«, Osluševci »strti gater« (križi na oknu). A Pajek ni navedel vseh grbov. Jih je še več. Sv. Miklavž ima »mlečno seme« (drobne cukrčke), Kajžar »čoho« (kožuh), Šalovci imajo »ruso« lilika, punčka. (Trstenjak je mislil da je rusa mitološko bitje). Lahonci se ponajšajo s koruzjačo (pogačo iz koruzne moke), na Runču imajo bika, Žvab ima klobaso. Stanovno ima krapa (ribo), Prerod ima ročko, Malovesci muho na lanci, Muretinci sirotko v lojtri, Zamušani pogačo na kozači (trinožna posoda), Stojnci pa jetnico.

Na gostijah dražijo eden drugega z grbi, ki jih nosijo seboj. Grbi so po navadi izrezljani. Nekaj takih vaških grbov iz Slovenskih goric je zbral profesor Fr. Baš za mariborski muzej.

Fr. Kotnik.

Petnajstletnica ustanovitve Mednarodnega Antropološkega Instituta v Parizu (1920—1935).

V septembru 1920 so bili povabljeni v Pariz na zborovanje antropologi antantnih — in njim prijateljskih dr-